
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

Vòng Luân Hồi

<blockquote>Kalama tri ân bạn 77july2015, dieulienhoa, Nguyenthithuhang, ghi chép.</blockquote>

[13/08/2019 - 05:25 - Nguyenthithuhang526054]

Buổi chiều hôm nay chúng ta tiếp tục , chiều nay chúng ta tiếp tục nội dung đã được nói chuyện đêm qua , đêm hôm qua chúng ta đã học về giáo lý duyên khởi được bắt đầu như thế này , bây giờ mình ôn lại , trước hết là cái gọi là vòng luân hồi của mình đó là một cái vòng tròn khép kín , nó cũng giống như cái niềng xe đạp vậy đó , nó không có mối nối, nó không có điểm bắt đầu

[22/03/2020 - 05:05 - dieulienhoa67]

Không có điểm bắt đầu có nghĩa là ...

Theo công thức chúng ta thấy trong Kinh: Vô minh duyên Hành, Hành duyên thức...

Vô minh ở đây là bất tri, không biết, do 0 biết 4 Đế là gì, cho nên mới dẫn đến tạo các nghiệp thiện - ác. Nhìn thì tưởng Vô minh là điểm bắt đầu, nhưng thật ra đó là 1 vòng tròn. Khi muốn giải thích thì phải lấy một cái nào đó để làm điểm bắt đầu. VD như trong kiếp vừa rồi, do có vô minh trong 4 Đế :

- Không biết rằng mọi hiện hữu là khổ, mọi thứ ở đời là khổ, dầu đó là sự có mặt của 1 hạt cát, 1 con người, mặt trời, mặt trăng... Tất cả mọi sự có mặt ở đời đều là khổ, gián/trực tiếp, đắng/ngọt. Chữ khổ ở đây không hề gói gọn trong cảm giác như chúng ta vẫn thường hiểu. Chúng ta thường cho rằng những gì làm cho thân tâm chúng ta khó chịu là khổ. VD như nóng/lạnh/đói/khát, đau nhức quá... Thương phải xa, ghét phải gần, muốn 0 được,..., những điều này gọi chung là khổ. Nhưng thật ra chữ khổ nếu nói rộng ra thì chỉ cần có mặt ở đời là khổ. Trong Kinh Chuyển Pháp Luân có nói:

Sanh già bệnh chết là khổ... nói tóm lại 5 uẩn là khổ.

Đây là chỗ ác liệt nhất mà VN mình thấy ngán quá nên bỏ. Thực ra những điều nói ngán là gom hết lại , tóm lại. V2 sao? Vì khổ có 3:

1. Khổ khổ:

2. Hoại khổ

3. Hành khổ

1. Khổ khổ là cái khổ mà từ nào đến giờ mình hiểu. Là tất cả những gì làm thân tâm mình khó chịu. Có 1 định nghĩa cho dễ nhớ:

1. Khổ khổ là sự có mặt của những gì làm ta khó chịu về thân tâm. VD: sự nóng nực. VD: Láy nhằm chông vũ phu.

2. Hoại khổ: sự vắng mặt của những gì làm cho ta dễ chịu. VD: Cái A/C máy lạnh đang làm việc bỗng mất điện. VD: phải sống xa cách người chông dễ thương .

3. Hành khổ: là sự lệ thuộc các điều kiện để có mặt. Bản thân sự lệ thuộc ấy là hành khổ. Điềm thứ 3 có ý nghĩa sâu nhất vì đây là mẹ của 2 cái khổ trước. VD: sự có mặt trong xứ nóng là hành khổ. VD: sinh ra làm thân gái 07:30

-

[24/03/2020 - 06:42 - dieulienhoa67]

Nghĩa là khi quý vị đang ngồi nhà mát ăn bát vàng, vừa giàu vừa giỏi, vừa đẹp, có chồng con ngon lành, nhà cao cửa rộng, tiếng tăm, quyền lực, tình yêu, sức khỏe, nhan sắc, gì cũng có hết. Ngay trong lúc có hết tất cả mọi thứ, trong Kinh vẫn gọi đó là khổ. Vì sao? Vì những điều quý vị gọi là hạnh phúc; thứ I, nó 0 bền. Bây giờ nếu stroke 1 cái là mất sạch, đúng 0? Hoặc ông chồng lăn đùng ra bị stroke, bị accident, bị air crash (rơi máy bay) là kết thúc. ...

Quý vị thấy không? Những thứ mình có 1 thời, giờ chỉ trong mây giây không còn 1 mống. Có nhiều cái khổ kinh khủng lắm.

Cho nên trong Kinh Đức Phật Ngài dạy: đắng là khổ đã đành, mà ngọt cũng là khổ. Vì sao? Vì muốn cái ngọt 0 được là khổ, bôn ba đi tìm cái ngọt là 1 hành trình khổ. Tìm 0 được là khổ. Tìm được rồi mà phải giữ cho đừng mất là khổ. Giữ mà 0 được là khổ hơn. Trên đời này đâu gì có thể giữ hoài giữ mãi được đâu quý vị! Tôi cho quý vị sanh ra trong bọc điều, được sung sướng từ bé, có học vị, sức khỏe, tiền bạc, nhan sắc, quyền lực, tiếng tăm, tình yêu... nếu sống đến 90 tuổi. Rồi thì sao? Mất! Đến 90t thì còn cái gì còn nữa? Mọi thứ mà tôi vừa kể mất sạch. Dầu 0 ai lấy, nó cũng tự mất. Đến 90t thì chúng chửi 0 biết giận, ăn 0 biết ngon, ban đêm ngủ mà quờn thì giật mình dậy. Mất sạch.

Chưa kể, sanh về các cõi Trời, sống bao lâu đi nữa, mãi thọ rớt từ trên đó xuống, mà là xuống thẳng dưới cống.

Vì sao?

Vì trong chừng ấy thời gian đâu có tu hành gì, ăn rồi cứ hưởng không, cứ thom ngát và mát lạnh. Tới khi mãn thọ rồi: 'bừng con mắt dậy thấy mình tay không'.

Bản chất đời sống là vậy: có để rồi mất. Máu lệ và nụ cười, máu lệ và vàng son là 2 mặt khác nhau của 1 đồng tiền bé xíu. Nụ cười và nước mắt là 1 cặp 12:12

[25/03/2020 - 06:18 - dieulienhoa67]

Yêu để mà ghét, gần để rồi xa, có để rồi mất... đó là một cặp.

Cái vấn đề chính là nằm ở chỗ này: Nếu không hiểu những điều mà tôi vừa nói, khi mình có mình cứ ôm chặt. Khi ôm không được thì mình gọi tên cho mất mát đó là khổ. Thật ra Phật với Ma Vương 0 ai cao hơn ai hết. Khi anh có lòng muốn thoát khổ thì anh phải thờ Phật. Anh có lòng muốn trở lại với sanh tử thì thờ ma với Ma Vương. Đó là thứ 1.

Chuyện thứ 2, nếu mà anh 0 có ý thích cái này, thích cái kia, thì anh sẽ không ghét/sợ cái này cái nọ. Thương/thích và ghét/sợ là hai mặt của đồng tiền.

Chính vì 0 hiểu mọi thứ là vô thường, có rồi mất, kể đến là chúng ta 0 biết mọi thứ do các điều kiện mà có. Có rồi cũng để mất. Chúng ta 0 biết/chấp nhận được sự thật này; cho nên có được cái gì là mình nắm, ôm chặt cái đó. Mình nghèo thì yêu đời theo kiểu nhà nghèo, mà mình giàu thì mình yêu đời theo kiểu của người nhà giàu.

Trong kinh kể có 1 ông vua ngồi trong cung vào buổi trưa. Trời đang nắng nóng. Ông nhìn ra thấy có 1 anh nhà nghèo mặc xà lòn, ở trần, vừa đi vừa hát nghêu ngao, mặt mày đỏ ké như tôm luộc nhưng rất vui. Vua ngạc nhiên vì trời đang nóng, mình được hầu hạ bởi bao nhiêu cung nữ, vậy mà thằng nhà nghèo làm gì mà nó vui dữ! Vua mới kêu lính gọi vào hỏi vì sao trời nóng như đổ lửa mà sao vui thế! Anh ta đáp:

Dạ nóng chứ, nhưng hạ thân làm nghề gánh nước mướn, mỗi ngày để dành 1 chút. Thân vui là vì nếu có được 2 đồng vàng thì sẽ cưới được vợ. mà nay thân đã để dành được gần 2 đồng vàng rồi! Mỗi lần để dành được 1 chút làm đem giấu.

Vua mới hỏi:

Này nếu Trẫm cho người 1.000 đồng vàng, người có thích 0?

Dạ tất nhiên là thích.

Ông mới hỏi thêm :

Cho người làm vua như trăm, người thích không?

Dạ thích!

Vua mới nói: đất nước này có 2 phần; 1 phần giáp biển, 1 phần giáp núi; như VN, 1 phần giáp biển động, 1 phần giáp Lào. Nếu mà cho người, người lấy phần nào?

Anh nhà nghèo gãi đầu nói:

Lấy phần nào có chôn 2 đồng vàng...

Nghĩa là trong đầu của anh nhà quê, đầu anh đã dính vô 2 đồng vàng đó rồi, 0 rời được. Đến độ cho lên làm vua thì anh vẫn chọn phần đất chỗ anh chôn 2 đồng tiền vàng. 16:14

[26/03/2020 - 06:43 - dieulienhoa67]

Trong Kinh nói thế này: tâm thức phàm phu luôn luôn có dán keo; đục đầu dính đó. Đó là lý do chúng sanh được gọi là satta; chữ này có nhiều nghĩa; trong đó có 1 nghĩa là đục đầu dính đó. Nói cách đơn giản là ngu thì thôi, khi thức là bắt đầu con mắt tìm cái để nhìn; tai tìm cái để nghe.

Trong Kinh đức Phật dạy rằng: có 6 con vật: chim, cá, chồn, cáo, rắn, rít. Đem 6 con này nhốt vào 1 chỗ thì khi có cơ hội, con chim tìm cách bay lên bầu trời, con cá tìm cách nhảy xuống nước, chồn cáo thì về hang, rắn rít thì về lùm bụi. Cũng vậy, 6 căn của mình chỉ cần có dịp là mắt tìm cái để nhìn. Trong khi nhìn mà gặp cảnh vừa ý là nó dính liền. Tai luôn trong tình trạng tổng động viên, có dịp là bắt lấy cảnh liền. Chính vì 6 căn luôn trong tình trạng chực chờ như vậy, cho nên chúng ta thích thú đủ thứ. Và vì thích đủ thứ mà mình muốn được, sợ mất. Đó là tập khí phiền não. Thói quen nhiều đời như vậy; cho nên hôm nay chúng ta cứ mong là được cái này, đừng mất cái kia. Lúc nào cũng mong được và được. mặc dù những cái được đó có rồi mất. Chùng nào mất rồi tính. Đầu tiên là mong được trước đã.

Chữ khổ trong đạo Phật; nói cho rõ ràng, nó 0 dừng lại ở chỗ feeling; 0 dừng ở trong cảm giác mà nó nằm trong bản chất. Bản chất bất toàn thì gọi là khổ; chứ 0 đợi đến lúc mình chảy nước mắt mới gọi là khổ. Mà bản chất bất toàn là unsafe. Trong bài thơ Lữ Bức Sang Ngang miêu tả tâm trạng người con gái sắp đi lấy chồng, phản ánh đúng 3 cái khổ trong Nhà Phật nói. Tức là mai này bước chân về nhà chồng, chưa biết ra sao. Bên nhà chồng, rồi bản thân người chồng, rồi bản thân mình những ngày tháng tới sẽ như thế nào? Chuyện đó chưa nói, chỉ nói là làm thân con gái, đêm nay là đêm cuối cùng còn ở với mẹ với em. Ngày mai là cả 1 tương lai tối thui xa vời; 0 lường trước được. Bản thân sự bất trắc bất toàn ấy được gọi là khổ trong đời người con gái đứng trước 12 bến; 0 biết ngày mai mình sẽ về bến đục hay trong.

Dòng chảy luân hồi cũng y chang như vậy. Hôm nay chúng ta được cái này, cái kia, nhưng đâu ai biết trong 1 tích tắc nữa, trong 1 giờ đồng hồ nữa, 1 ngày nữa, mình sẽ trôi về đâu! 22:41

[27/03/2020 - 05:48 - dieulienhoa67]

Không phải đợi làm thân gái; đi lấy chồng làm dâu xứ lạ mới là khổ... Mà ngay trong mỗi đời sống nam phụ lão ấu, chúng ta đều là những cô dâu đang chờ về làm dâu xứ lạ. Chúng ta đọc chuyện Trương Chi My Nương, Trọng Thủy My Châu, chúng ta tưởng đó là chuyện hư cấu xa vời không có liên quan gì mình. Xin thưa tất cả từng người trong chúng ta ở đây đều là những Trọng Thủy My Châu. Chính vì giao phó niềm tin của mình cho Trọng Thủy mà My Châu đã làm mất nỏ thần. Còn chúng ta giao phó niềm tin của mình cho nhan sắc, sức khỏe, tiền bạc, quyền lực... cuối cùng 1 ngày, nỏ thần mất, mình 0 thấy.

Ai trong chúng ta cũng là Trương Chi My Nương. Đó là sự hiểu lầm. Chỉ vì nghe tiếng hát mà tưởng là người ấy đẹp lắm. Tới lúc gặp rồi vỡ mộng. Như My Nương; chúng ta bị lừa từ bé. Ai khen nựng là thích, thấy ngọt thơm là thích. Thấy người đẹp trai khéo nói là thích. Có người vì anh chàng có hàm răng đẹp, lấy nhau về bị chồng đánh trong ba chục năm vẫn cam chịu; chỉ vì hàm răng đẹp. Khổ lắm. Nên tất cả chúng ta đều là những My Nương khổ vì giọng hát của Trương Chi. My Nương trong chuyện khi gặp mặt rồi thì buông. Chúng ta thì lúc chịu buông, buông 0 được nữa vì quá nhiều mối ràng buộc.

Chúng ta ở đây đều là My Nương, là My Châu. Kẻ thì giao cơ đồ cho giặc, 1 kẻ thì vì giọng hát mà mê 1 người 0 ra gì. chính vì chúng ta thích tầm lum nên chúng ta mới muốn giữ/sở hữu tầm lum. Chính vì muốn sở hữu đủ thứ mà chúng ta 0 chịu nổi khi mà nó bị mất đi. Thế là chúng ta gọi đó là khổ.

Trong cái nhìn của người giác ngộ thì thế giới này chỉ có sanh và diệt chứ 0 có khổ và vui. Chúng sanh trong đời chia ra nhiều hạng:

Hạng thứ 1: chạy theo cái mình thích. Cả đời trốn khổ tìm vui, bỏ đấng chạy theo ngọt. Chuyện xấu/tốt 0 quan trọng. Chuyện ác nào cũng làm. hạng này chết chỉ có đọa.

Hạng thứ 2 có trình độ 1 tí thì quan tâm đến hành thiện lánh ác. Cũng trốn khổ tìm vui nhưng 0 phải chuyện bậy nào cũng làm. Họ trốn khổ tìm vui bằng cách lánh ác hành thiện. Hạng này chết rồi thì đi lên. Mà sanh thiên rồi hưởng hết tuổi thọ, hết phước thì rớt cái đùng trở xuống. Đi theo vòng tròn luân hồi.

Hạng thứ 3: thấy cả thiện /ác, vui/buồn đều vô ngã vô thường nên chán. Họ vẫn lánh ác hành thiện nhưng 0 phải trốn khổ tìm vui mà là để 0 còn thiện ác buồn vui nữa.

Tất cả chúng ta đều nằm gọn trong 3 hạng mà tôi vừa nói. 32:42

[28/03/2020 - 05:04 - dieulienhoa67]

Cách phân tích thứ 2:

- kẻ 0 tu hành gì, 0 biết gì hết thì chỉ mong quả lành, chỉ mong được cái này cái kia, được nhan sắc, sức khỏe, quyền lực... Là hạng thấp kém nhất, ăn rồi chỉ mong hưởng quả lành.

- Kẻ biết Phật pháp thêm 1 chút thì họ biết quan tâm đến nhân lành, biết làm công đức .

- Hạng thứ 3 là hạng cao nhất: Chán cả nhân lành lẫn quả lành. Là vì họ thấy rằng còn nhân lành quả lành là còn sanh tử. Hạng này chỉ dốc lòng cầu giải thoát. 34:08

Trong mắt của tôi, 100 tự nhận là Phật tử VN thì chỉ có 1 người là Phật tử thú thiệt. Tại sao? Vì 100 người đến với Phật pháp thì chỉ có 1 người chán sự có mặt trên đời này; dù giàu hay nghèo, sướng hay khổ. Họ chán sự có mặt trên đời này. Một triết gia người cho rằng: sự có mặt trên đời sống này là sự tẻ nhạt vô vị. Bản chất rất ráo của đời sống là sự vô nghĩa.

Trong Kinh nói rằng phải là bậc thượng căn mới có được cái nhìn đó. Trong Kinh nói người có trí tuệ thấp kém khi nào bị khổ khổ mới chịu tu. Nghĩa là khi họ bị cái gì đó chảy nước mắt, chảy máu họ mới chịu tu. 35:26

[29/03/2020 - 06:42 - dieulienhoa67]

Hạng thứ hai là khi bị mất mát cái gì ngọt ngào họ mới chịu tu.

Hạng thứ 3 là bậc đại trí, thượng thừa, họ thấy ngay sự có mặt của mình ở đời đã là đáng chán rồi.

Tôi hỏi thật, quý vị cứ tự trả lời với chính mình: Về phim twilight - ma cà Rồng của Mỹ. Trong phim có 1 câu nói đáng cho mình quỳ lạy mỗi đêm. Đó là: chàng hỏi nàng - Nếu chúng ta sống hoài không chết, thì chúng ta sẽ sống cho cái gì?

Câu này tôi nghĩ cả rừng người không ai quan tâm đến. và kể nữa người ta sẽ nghĩ thằng này bị điên.

Thật ra quý vị tưởng tượng mình sống hoài không chết ... vậy...sống để làm cái gì? Ngủ xong dậy ăn, ăn xong rồi ngủ... yêu đương hôn gận, ghen tuông, xa nhau đi tìm, chán thì bỏ nhau ... cứ xoay vòng như vậy.

Câu chuyện bạn tù kể chuyện 2 con 1 hột.

Đây là 1 câu chuyện ý nghĩa, mang tính triết học, nói lên bản chất tẻ nhạt của đời sống. Cả đời chúng ta chỉ có là hai con một hột thôi! Nó chán dữ lắm. Chúng ta cũng vậy: sáng thì đi làm. tối về tắm rửa ăn uống xong là đi ngủ; ngủ xong rồi sáng dậy đi làm. Đi làm mấy chục năm chờ đến ngày pay-off (trả xong) cái nhà, giao lại cho con rồi mình vô nursing home (dưỡng lão) mình ở. Có ngày không biết gì nữa, bị lẫn quên tùm lum, 1 đêm vừa gió lại vừa mưa, lăn đùng ra chết. Thế hệ sau cũng cứ thế, tiến nhanh tiến mạnh tiến vững chắc, thẳng lên, cũng đi làm, cày như trâu, có tiền mua cái nhà xong rồi vô nursing home ở. 41:18

[30/03/2020 - 05:49 - dieulienhoa67]

Người hạ căn, ít trí, phải gặp khổ khổ thì họ mới sợ.

Bậc trung thừa khi bị mất cái gì ngọt ngào là họ đã đi tu rồi.

Bậc đại trí thì họ chỉ cần thấy sự tẻ nhạt, vô nghĩa của đời sống là họ đã buông rồi.

Đôi khi tôi tự hỏi: có gì tẻ nhạt cho bằng sống cạnh một người 0 có gì để cho mình ghen? Ở gần 1 người mà 0 có lý do gì để sợ mất thì có lý do gì để tiếp tục ở với họ hay 0?

Còn lấy 1 người mà về lúc nào cũng làm cho mình ghen và sợ mất thì quá khổ.

Vậy cả 2 đều là vô lý. Ngay thân mình già bệnh khổ đủ thứ lo chưa xong, còn phải đi lo cho người khác. Nên bậc thượng trí khi nghe nói đến hôn nhân, đến sự có mặt ở đời là họ đã nổi da gà, ón lên tới óc rồi. Còn người vô minh thì thật sự, thời gian hạnh phúc ngọt ngào mang lại cho nhau thì ít, chịu đựng nhau thì nhiều hơn. Chúng ta giống như những chiếc thuyền đi trên biển; nếu ở chỗ theo nước thì ở chỗ có gì để uống, mà chỗ nước nhiều thì tàu chìm. Chúng ta như những người lính bị trọng thương, máu chảy ra như suối nên rất khát nước; nhưng nếu uống nước vào thì máu loãng sẽ chết, nên vừa uống vừa run. Đời sống này there is no happiness; but resolution. Đời sống ở chỗ hạnh phúc mà chỉ là giải pháp. Đói quá có gì ăn, thấy ngon, đó là resolution. Nóng quá bật quạt / máy lạnh lên thấy mát, đó là resolution. vậy thì tất cả những gì mình gọi là hạnh phúc; chỉ là resolution, là giải pháp. Ngứa quá gãi được là hạnh phúc, nhưng hạnh phúc đó từ đâu ra? từ ngứa. 51:22

[01/04/2020 - 05:30 - dieulienhoa67]

Bây giờ các vị chưa tu thiền nên chưa biết thân này là khổ. Mai này các vị tu thiền thì mới thấm thía lời tôi nói hôm nay. Ngồi yên lại, xếp bằng, nhắm mắt lại. Hít vô biết rõ là hít vô. Thở ra biết rõ là thở ra. Không điều khiếm, chỉ theo dõi. Để hơi thở đi vào, khi có nhu cầu thì tự nhiên đẩy ra. Thở ra đến 1 lúc nào đó có nhu cầu thì tự động hít vô. Lúc đó mới thấy hơi thở này ở chỗ phải là của mình, nó ở chỗ chuyện mình muốn hay không. Khi ngủ mình vẫn thở mà. Đó là như cầu sinh học, nhu cầu tự nhiên. Cái tôi muốn nói là chuyện khác.

Khi thoe dõi hơi thở như vậy, chúng ta mới nảy ra 1 chuyện là: cái lưng, 15-20' sau bắt đầu nó đau. Hai cái đầu gối bắt đầu nó đau. Hai vai bắt đầu đau. Thất lưng bắt đầu nó đau. Chưa hết, còn 1 vụ nữa: ngứa.

Hỏi nào giờ không sao, bây giờ tâm lắng bắt đầu nghe ngứa hết chỗ này đến chỗ kia.

Lúc đó chúng ta phải: ngứa biết là ngứa. Muốn gãi biết là muốn gãi. Dễ chịu biết là dễ chịu. Lúc đó chúng ta mới thấy thì ra cái thân này nó nhiều vấn đề như thế. Không thể ngồi yên là lắng xăng như con khi. Tâm viên ý mã. Lúc đó chúng ta thấy thân này nó nhiều vấn đề như thế; bản thân cái thân này đã là khổ. Sẽ bị cái gì chưa biết; chỉ biết là sự có mặt của nó đã là khổ.

Chuyện anh chàng bị xe đụng cán nát 1 chân, được lấp chân người chết vô. Tối ngủ khi ngứa gãi cái chân mới lấp, anh nghĩ đây là chân người chết nên sợ. Anh liền gặp thầy mình là thiền sư để xin giúp đỡ. Sư phụ mới hỏi: trước khi bị mất chân thì là chân của ai. Nếu là của anh thì giờ nó đi đâu? Cho nên 2 chân, chẳng có cái nào là của anh hay của ai hết, tối về cứ tự nhiên gãi. 55:22

[06/04/2020 - 04:12 - dieulienhoa67]

Một vật nào đó trên đời, nếu chưa mất thì gọi là 'của'. Mất rồi thì gọi là 'cũ'. Chúng ta đây, một đời khổ như trâu chỉ vì cái chữ 'của'. Vợ Của tôi, chồng Của tôi, đồng hồ Của tôi, nhà Của tôi, tài sản Của tôi. Chính vì chữ của đó là chúng ta đi tìm Ritchie, Chanel, Prada.... Thật ra khi chưa mất là của. Khi bị mất, hư, trầy, xước thì chữ của đó phải xét lại. Đây là lý do Đức Phật nói hết mọi sự thật cho mình nghe để mình đừng nắm nữa. Vì một khi có ý nắm là bắt đầu khổ. Có ý muốn sở hữu là mình đã bắt đầu 1 cuộc chơi khờ dại. Tuyệt để nguyên như vậy nhìn thì Ok. Nếu hốt 1 đồng đem về nhà, thì sao? Không ai chơi ngu vậy hết. Cho nên hạnh phúc trên thế giới này để nguyên như vậy thì OK. Nhưng một khi có ý sở hữu thì nó ở chỗ còn như vậy nữa, ở chỗ như mình nghĩ nữa.

Quý vị cứ nhớ câu chuyện Khắc Chu Cầu Kiếm. Thanh kiếm bị rơi xuống sông mà anh đây tở lại khắc dấu ở mạn thuyền, chờ vào bờ mới nhảy xuống kiếm.

Nghe câu chuyện ai cũng nói anh đây tở là ngu, nhưng thật ra mình, ai cũng ngu như anh đây tở ấy. Mình thích 1 người, 1 vật, mình công về. Thì cái mà mình công về ấy ở chỗ còn như là cái mà mình mong và thích khi trước nữa. Cái làm mình xao xuyến buổi đầu và cái mình mang về là 2 thứ khác nhau. Hôm qua, lúc mình thích người/vật ấy, mình là 1 con người khác. Hôm nay đã là 1 con người khác. Chúng ta luôn luôn đổi khác, luôn trở thành 1 con người mới. Vì nếu ở chỗ đổi khác thì làm sao 1 đứa bé năm nôi trở thành 1 ông cụ 90 được? Cho nên chúng ta leo từ 30t -> 40t ... -> 70t -> 80t .

Do vô minh mới sanh ra hành, là các nghiệp thiện/ác.

Xin hãy nhớ thế này: hôm nay còn họp mặt, học giáo lý vui vẻ, mai này không biết thế nào. Không biết lúc nào nằm co ro trong nhà già, trong 1 gian phòng vắng, tay chân muốn giở lên ở chỗ được, ... Khả năng đó rất lớn, cực lớn. Lúc đó mới tiếc là ở chỗ nghe Đạo sớm hơn. Trong Kinh có 1 chữ rất thơ mộng gọi cho quả vị Tu Đà Hườn là có nghĩa là Sơ ngộ. 1:04:57

[07/04/2020 - 05:20 - dieulienhoa67]

Là thấy lần đầu. Cả 1 dòng luân hồi thăm thăm, sữa mẹ mà chúng ta uống nhiều hơn cả nước của bốn biển. Máu và nước mắt của chúng ta chảy ra nhiều hơn cả bốn biển. Trong suốt thời gian dài thăm thăm ấy, chúng ta chưa có một lần, 1 cơ hội được biết mình là ai, mình từ đâu tới, mình sẽ đi về đâu và bây giờ mình nên làm gì. Đó là 4 câu hỏi. Để rồi một ngày khi chúng ta hội đủ duyên lành chúng ta chứng Thánh, lần đầu tiên chúng ta hiểu mình là ai, lần đầu tiên chạm mặt với bản chất thật của chính mình, gọi là ngày Sơ ngộ. Trong Kinh nói bất cứ vị Phật Chánh Đẳng Chánh Giác nào, ngay trong ngày đầu tiên thành Đạo đều tự cảm hứng 1 bài kệ nội dung như sau:

Lang thang vạn kiếp luân hồi/Tìm 0 gặp kẻ xây ngôi nhà này/Ôi đời sống thật buồn thay/ Bèo mây bến cũ vẫn xoay lồi về/ Hỡi này anh thợ nhà kia/ Rui mè kéo cột gãy lia nát tan/ Bao tham ái thấy điều tàn/ Tâm ta chứng đạt Niết Bàn thanh thoi.

Khi các Ngài thành Phật thì cảm xúc đầu tiên : ồ thì ra Ta hiểu rồi ; thế giới này được cấu tạo ra sao; thân tâm này được cấu tạo ra sao. Đây sao - kia vậy, kia sao - đây vậy. Thì ra cái structure của thế giới này được built như vậy đó. Do thích tùm lum nên mới có tùm lum. Do có tùm lum nên đồ vỡ gãy nát tùm lum...

Có sanh thì có diệt, mọi thứ do duyên mà có. Có rồi lại mất. Mà chính vì chúng ta 0 chấp nhận cái sự thật ấy; là có rồi lại mất. Chúng ta thấy có rồi chúng ta lại sợ mất... Khi hiểu được bản chất cuộc sống ấy là gì, mọi thứ do duyên mà có, có rồi lại mất, Ngài an nhiên nhìn thấy mọi sự bằng tâm thanh thản. Có người hỏi Ngài Xá Lợi Phất: thấy Ngài ngồi trong rừng 1 mình im ru thế này, có người hỏi những người ngồi như Ngài có ham sống sợ chết 0? Như người phàm thì có, còn Ngài thì sao? Ngài nói:

- Ta 0 ham sống, mà cũng 0 muốn chết. Ta chỉ chờ duyên tới. Trái chín thì sẽ rụng. 1:08:14

[08/04/2020 - 04:27 - dieulienhoa67]

Hôm nay ta vẫn phải ăn, uống vì ta không muốn trái còn xanh mà phải rụng. Một khi trái chín mà rụng là chuyện bình thường.

Câu nói này đáng được chú ý.

Một câu chuyện khác về Ngài Xá Lợi Phất. Buổi trưa đó hai anh em Ngài đang tu học trong hang núi. Em Ngài bị rắn cắn. Em Ngài mới nói thế này:

- Sư huynh ơi, em bị rắn độc cắn. Em phải dùng thiền định để kiềm lại mà nói chuyện với Sư huynh, chứ người thường thì đã bỏ mạng rồi.

Ngài Xá Lợi Phất mới hỏi em mình cần giúp gì.

Người em nhờ sư huynh mang mình ra ngoài cửa hang vì Ngài ấy không muốn chết trong hang, làm phiền những người bạn đồng tu khác. Các vị Tỳ Kheo mỗi khiêng người em ra sân. Trong lúc đang nói chuyện với nhau, Ngài Xá Lợi Phất khen em mình vẫn bình tĩnh, thanh thản, tỉnh táo, mặt vẫn sáng dù bị rắn độc cắn sắp chết. Đây là cuộc nói chuyện giữa hai vị A La Hán với nhau. Người thường gặp cảnh này sẽ bị rối lên, nhưng các bậc Thánh thì không.

Người em Ngài Xá Lợi Phất nói: vì từ lâu lắm rồi, em 0 xem thân này là của em. Nên hôm nay, dù có chuyện gì xảy ra, em vẫn thấy bình thường.

Nên tôi vẫn thường khấn: Ôn lớn Tam Bảo trên cao và phước báu của riêng tôi, tôi 0 mong sống lâu mà chỉ mong chết bình thản, 0 sợ hãi hay tiếc nuối. Con 0 cầu trường thọ, con chỉ mong chết an lành. Chết an lành là chết trong tình trạng tâm lý thanh thản.

Một lời nguyện được lập đi lập lại nhiều lần sẽ trở thành một sức mạnh to lớn. Nguyện trong 1,2,5,10 năm, lời nguyện đó sẽ trở thành sự thật.

Có 3 kiểu chết:

- Kiểu thứ 1: Thanh thản, bình tâm ra đi trong vui vẻ. Đây là cách chết của bậc Thánh. Của người liễu Đạo. Sanh như đắp chăn đông mà tử như thay áo hạ.

- Kiểu chết thứ 2: là cái chết của người hiểu Đạo, là ra đi trong sự chán chường.

- Kiểu chết thứ 3: cái chết của người vô Đạo. Họ sợ hãi, hoảng loạn, tiếc nuối.

Tôi có dịch và bình 1 cuốn thơ của Nhật gồm những bài thơ của các thiền sư lúc sắp lâm chung. Thơ Haiku 3 dòng, 17 âm ngắn thôi. Có phân bình mọi người rất nên đọc. Trong đó có phần giáo lý.

Sắp tới đây sẽ có in quyển: "Đò Xuôi Sơn Hạ". Tôi mượn bài thơ như đồ mặc áo để mang lên đó những vấn đề về giáo lý.

VD như:

Bao năm đất khách đợi đò

Đò xuôi sơn hạ, người chờ đầu non. 1:14:00

[09/04/2020 - 05:07 - dieulienhoa67]

Mấy mùa trăng khuyết lại tròn

Đò xưa đồ nát người còn gọi nhau.

Giải thích

Bao năm : Vô số kiếp luân hồi

đất khách : trong kinh nói 0 có nơi nào ta trở lại 2 lần hết. Lần trước là con người khác, lần sau là con người khác. Nên nơi nào cũng là đất khách hết.

đợi đò: khi có mặt trên đời, ta mong nhan sắc, tình yêu, tiền bạc, quyền lực, kiến thức, tiếng tăm, ...

Đò xuôi sơn hạ, người chờ đầu non: cả 1 chuỗi luân hồi bất toàn, bất trắc. Đò đi ở dưới mà mình chờ trên núi. Sanh ra đời toàn là những chuyện trái ý nghịch lòng. Muốn cái này mà lại được cái khác. Không ai muốn đau, muốn chết mà vẫn phải chịu.

Mấy mùa trăng khuyết lại tròn: qua bao năm tháng, bao kiếp luân hồi, những chuyện tương tự cứ xảy ra mãi.

Đò xưa đồ nát người còn gọi nhau: cứ vô thường hoài mà mình cứ để ra là trông ngóng. Trai lớn lấy vợ, gái lớn lấy chồng..., tiếp tục 2 con 1 hột, 2 con 1 hột...

Mỗi bài thơ chỉ là cái cớ để tôi trình bày vấn đề về giáo lý.

Nguyên 1 tập đó là 'Đò Xuôi Sơn Hạ'. Đọc để mở đầu ra.

Quay lại vấn đề, khi chứng Thánh Sơ Đạo mà trong nhà Phật gọi 1 cách thơ mộng là sơ ngộ. Ta đã trôi lăn trong luân hồi vô số kiếp, sữa ta uống, máu và nước mắt ta chảy ra nhiều hơn nước đại dương mà ta chưa từng biết gương mặt thật của mình; 0 biết mình chỉ là 1 đồng đồ rách. Duyên hợp thì mình còn, duyên tan thì mình biến mất. mà 0 phải mất luôn, một duyên khác lại làm cho mình tái hiện, trùng phùng, có mặt trở lại. ... Cứ như vậy dòng chảy sanh tử luân hồi lập đi lập lại. 2 con 1 hột, 2 con 1 hột...

Khi buồn bị stress nhìn đồng hồ, nhìn kim gió quay, bà con sẽ thấy thời gian 1 đi 0 trở lại. Tgian đã mất 0 thể tìm ại được. Và phút giây nào cũng là phút giây cuối cùng. Chúng ta có bao nhiêu tiền cũng 0 thể mua lại được phút giây vừa mất. Và mỗi phút chỉ đến 1 lần thôi. phút sau, ngày hôm sau là ngày khác, tháng khác, năm khác, con người khác và cả vũ trụ này cũng khác. Mình ngu mình 0 nhớ mấy vụ đó. Chuyện Kinh Kha sang Tần. Ngày Kinh Kha lên bến sông Dịch để đi ám sát Tần Thủy Hoang, ông đã lường trước chuyện 0 về nữa. 1:20:41

[04/06/2020 - 11:44 - eliciatruong]

04/06/2020 - 20:27 - eliciatruong

Vì Tần Thủy Hoàng mà, vị đại đế có biết bao nhiêu người theo bảo vệ ông, biết mình giỏi đó nhưng mà cơ hội vô được tới gần ông coi như không phải là chuyện dễ. Mà giả sử giết được ông rồi làm sao đi ra đây trời. Cái chuyện mà lại gần là cả một hành trình vạn lý, lại gần đó mà ra tay mà thành công lại là chuyện thứ 2, mà thành công rồi đó mà làm sao đi ra được mới bên ngoài. Ở đây có ai hiểu chuyện đó không ta?

Mấy vị hiểu cái khó đó không? Khó chứ, rất là khó.

Làm sao vô được, đâm được ông rồi cái cú trở ra mới phê.

Cho nên, tất cả chúng ta đều là Kinh Kha sang Tần hết. Một sáng đi chưa chắc chiều về. Tôi nói hoài, trong chuyện phiếm thầy tu tôi có kể một câu chuyện ở bên Âu Mỹ, Úc tôi không biết nhưng mà ở Mỹ và ở Âu nó giống nhau chỗ này nè, không có làm đám ma trong nhà, quý vị biết không?

Tức là buổi sáng mà tôi ra khỏi nhà mà có chuyện gì đó, một là bệnh viện, hai là cremano home.

Chỉ có 2 chỗ đó thôi. Và coi như là không có vụ là khiêng về nhà. ò e.

Còn ở Việt Nam mình là cứ bị ở đâu phải đem về nhà đúng không? No, bên Âu Mỹ nó không có vụ đó. Bên Mỹ là sáng ra khỏi nhà là maybe sang Tần rồi đó. 1:22:00

[18/04/2021 - 03:38 - dieulienhoa67]

Có nghĩa là nếu có chuyện gì thì họ đưa vô bệnh viện hoặc đưa vô nhà tù. Họ tắm rửa cho cái xác rồi tụt sơ sơ, rồi sáng họ cho gia đình vô đến 9-10 giờ đêm gì đó. Suốt ngày mình muốn làm gì, khóc... tùm lum tà la. Xong xuôi đến 9g họ đóng cửa nhà tù, đẩy vô phòng lạnh. Bữa sau vô khóc tiếp tập 2. Xong 3 tập thì chôn, thiêu. Mà cái này nó bạc dữ lắm. Tôi là thầy chùa tôi biết. Ngày đầu tiên thì khóc dữ dội lắm, biển động mưa rào. Tối này thứ 2 là khóc ít rồi. Tối ngày thứ 3 khóc riu riu thôi. Tối lúc chôn hoặc là bấm nút thiêu thì nó khóc, làm cũng dữ, mưa gió vùn vủ dữ lắm. Nhưng mà tối lúc cúng thất mới buồn. Thất 1 khóc lai rai. Thất 2 khóc lác đác. Qua thất thứ 3 thấy cái mặt đỏ đỏ. Thất thứ 4 mặt buồn buồn. Thất thứ 6 nói chuyện hơi nhiều 1 tí. Thất thứ 7 trở lại bình thường. Thất thứ 8 đi làm như cũ. Hiểu 0?

Có nghĩa là 1 đời ân ái, yêu đương thề non hẹn biển ... qua 7 cái thất là ... con đường xưa em đi, trở lại như cũ. Nó bạc như vậy. Vậy mà hồi còn sống mình yêu thương, lo cho nó đủ điều, chết để lại cái will di chúc để lại đủ thứ. Vô trong sở nó cũng buồn. Có người an ủi. Nó an xong rồi ủi luôn là rồi.

Mà nếu mặt mũi nó còn được là nó ủi nhẹ hơn chút. Còn cái thứ mà xấu thì phải đi South Korea thẩm mỹ thì đi về cũng ủi luôn bởi vì có tiền. Tui nghe tui còn ham mà.

Cho nên vô minh duyên hành là sao? Là do 0 thấy được bản chất như này giờ đó, 0 thấy được cuộc đời nó nản như vậy, nó mới nảy ra 2 nhu cầu. Là làm thiện hay là làm ác để mà trốn khổ tìm vui. (1:24:24)

[22/07/2021 - 01:36 - thuyhan2310]

Mà hề có làm thiện làm ác thì nghe này. Do vô minh nó mới có thiện ác. Do có thiện ác mới có tâm đầu thai về các cõi. Do có tâm đầu thai về các cõi nên ta mới có sáu căn mắt, tai, mũi lưỡi... Do có sáu căn mắt, tai, mũi, lưỡi... nên ta mới thích tùm lum. Do có sáu căn mới thích sáu trần. Mà do thích sáu trần nên mới có tứ thủ. Mà tứ thủ có nghĩa là gì, là sự ôm chặt vào đời sống hưởng thụ gọi là dục thủ, ôm chặt vào quan điểm nhận thức gọi là kiến thủ, chấp chặt vào đường lối hành trì gọi là giới cấm thủ, chấp chặt vào một ý niệm tôi, tôi là, là của tôi đó là ngã chấp thủ.

Từ bốn cái thủ này mới tạo ra 2 hữu đó là nghiệp hữu và sanh hữu. Nghiệp hữu là gì, bắt đầu quay trở lại, là các nghiệp thiện, ác. Còn sanh hữu là tất cả các tâm đầu thai.

Nó quay trở lại với con đường... Do vô minh trong bốn đế cho nên mới có các nghiệp thiện, ác. Do có các nghiệp thiện ác nên mới có tâm đầu thai đi về các cõi. Mà do có các tâm đầu thai nên chúng ta mới có sáu căn. Mà do có 6 căn nên mới có nhu cầu thương thức 6 căn. Mà có thương thức sáu căn nên mới có 6 ái. Mà chính vì có 6 ái nên mới có tứ thủ. Tứ thủ ở đây là sự chấp chặt vào sự hưởng thụ của dục thủ, chấp chặt vào quan điểm nhận thức gọi là kiến thủ, chấp chặt vào đường lối hành trì gọi là giới cấm thủ, chấp chặt vào ý nghiệm, ngã và ngã sở chính là ngã chấp thủ. Chính từ cái tứ thủ nó mới ra 2 hữu là nghiệp hữu và sanh hữu. Nghiệp hữu là các nghiệp thiện ác và sanh hữu là các tâm đầu thai. Do có các tâm đầu thai cho nên mới có chuyện trở lại các cõi. Mà trở lại các cõi để mà chi, để tiếp tục ngu, khi nào đắc thành thánh thì mới hết ngu thôi. Trở lại các cõi thì tiếp tục nghiệp thiện ác. Thiện thì sanh lên, ác thì sanh xuống, sống mãn thọ rớt cái đùng trở về ống cống nằm tiếp ở dưới chờ bữa chồi lên...

Nằm suốt mùa thu cách mạng rồi lâu lâu có một đức Phật ra đời. Mà đức Phật là cái gì ta. Đức Phật trước khi thành Phật ngài cũng như mình, cũng... cũng tào lao như mình vậy đó. Nhưng có ngày kia, như trong kinh gọi là ... gọi là chú tâm...

[1:27:45]

[05/08/2022 - 01:07 - 77july2015]

1:27:33

sattasàra chữ sàra ở đây có nghĩa là cốt lõi, tinh hoa còn cái satta đây là chúng sanh, sattasàra nghĩa là cái tinh hoa trong chúng sanh có nghĩa là sao? Giữa lúc mọi người ai cũng sanh, già, đau, chết giống hệt như nhau; ai cũng đói ăn khát uống như nhau tự nhiên ông bò tát là sao? Ông giống y chang như mình vậy đó, tự nhiên ông có cái huệ hơn mình 1 chút, ông chán. Ông thấy cứ 2 con 1 hột là sao?

Ngài cũng là mình thôi chứ ngài không khác gì mình hết; có 1 ngày kia, tự nhiên nghĩ - Ủa, sanh ra rồi đi làm, đi làm để sống, sống để đi làm, đi làm để sống,... Ngài nghĩ ngài chán, hiểu không? Ngài

ngĩ phải có cái gì khác cái này chứ ta, phải có cái gì khác cái này chứ? Từ chỗ có cái ý như vậy là ngài đã bắt đầu không giống mình rồi. Bắt đầu ngài mới nghĩ bước 2, đó là - Có sáng có tối, có cứng có mềm, có trên có dưới, có trong có ngoài, có xa có gần, có nam có nữ, có buồn có vui. Nếu mỗi thứ có cặp cặp như vậy thì có đau khổ thì phải có hạnh phúc, nếu có sanh tử thì phải có giải thoát chứ? Khi ngài nghĩ như vậy thì - Ồ chắc chắn có con đường giải thoát, chắc chắn, hễ có cái vụ đi tới đi lui là phải có cái nằm ngoài cái này. OK như vậy con đường nào đi đến giải thoát đây? Lúc đó ngài không biết gì hết, ngài tự suy nghĩ - Con đường nào đi đến giải thoát đây ta? Chỉ có 2 cách thôi, 1 là làm lành, 2 là làm ác. Làm thiện với làm ác, cái nào có lí hơn? Chuyện đầu tiên ngài thấy, hễ có sanh tử là có giải thoát, là ngài nghĩ được 1 chuyện rồi. Giờ ngài nghĩ chuyện thứ 2, làm sao để được giải thoát, mình sống kiểu gì đây? Kiểu thiện hay kiểu ác? Thiện chứ, thiện có lí hơn. Thế là ngài sống thiện. Chưa hết, ngài hiểu thêm 1 chuyện nữa, không phải thằng nào con nào cũng có khả năng suy nghĩ giống mình hết, trong khi khổ thì đứa nào cũng khổ nhưng suy nghĩ giống mình thì không nhiều. Như vậy ta phải trở thành người như thế nào để độ cho mấy đứa cũng sợ khổ mà hơi ngu một chút. Thế là ngài mới trở thành vị Phật. Tự mình giác ngộ mà có thể kéo thêm mấy đứa khác nữa.

Nhưng nhớ dùm câu này, Phật trí vô biên, Phật lực vô cùng, Phật tâm vô lượng không thể độ người vô duyên. Nghĩa là nếu đã thiếu duyên tu hành rồi thì 300 ngàn đức Phật ngồi dày đặc cũng không cứu nổi. Biết cái này mới đau nè, hôm nay có biết bao nhiêu người để dành tiền qua ấn độ để quý lạy 1 vùng đất mà nghe đâu ngày xưa Phật từng đi tới đi lui ở đó, mà qua thấy đất thôi chứ có thấy ngài đâu. Vậy mà 2600 năm trước, mỗi ngày thế tôn ôm bát đi khắp nơi mà có nhiều kẻ dòm ngài họ thấy ngộ ngộ rồi họ bỏ đi chỗ khác. Có không? Chắc chắn là phải có, dễ sợ chưa! Trong khi mình bây giờ cách ngài 20 mấy thế kỉ, mình bò mình lết qua, mình lạy, có người họ tới kusinara họ khóc rách con mắt luôn. Mấy vị đi hành hương về nói không có ngày nào mà kusinara không có người khóc. Do gặp cái tượng thôi, mặt nghiêm túc, đắp cái y nằm vậy nè; họ cứ nghe, mà mấy ông nội tourguide đó, mấy ông thầy chùa mấy ông ca. Lạy đi con, Phật đó, hồi đó Phật tịch Phật nằm vậy đó con, Phật vì mình Phật chịu bao nhiêu khổ, tới hồi thành Phật rồi Phật sống đến 80 tuổi Phật tịch, hồi đó thiếu Phật ngoài kia, rồi bây giờ rúc khú trong đây,... Mấy ông lòi ra hồi ta nói nó khóc ướt chùa luôn, ngày nào cũng có người khóc hết. Trong thời Phật còn ngồi ôm bát đi sờ sờ như vậy, ta nói có biết bao nhiêu đứa dòm ngài nó trông trơ trông trát, nó trót quớt à. Nhiều lắm nó nói ông thầy này đẹp trai thiệt, rồi vậy xong.

Tại sao ngài đẹp trai biết không? Trong kinh nói ngài đẹp lắm, trong kinh nói ngài đẹp đến mức mà có nhiều cậu công tử, không phải công công nha, công tử thứ thiệt đó, bỏ nhà đi theo ngài, nói chi là phụ nữ. Trong kinh nói ánh mắt của ngài, nụ cười, hàm răng, đặc biệt giọng nói của ngài như là phạm thiên và ngài có từ trường lan tỏa rất mạnh vì ngài đại từ đại bi mà, ngài mát lắm, cho nên cách ngài 11 mét 50 là người ta đã rùng mình rồi, mát lạnh như vậy. Ngài đại từ đại bi; vậy mà có biết bao nhiêu kẻ đi ngang dòm dòm đi luôn, thấy ngộ ngộ rồi đi luôn. Vì sao? Vì Phật trí vô biên, Phật lực vô cùng, Phật tâm vô lượng không thể độ người vô duyên. Hôm nay nếu chúng ta gặp phật pháp không gieo duyên, đời sau gặp Phật dòm ngài cười cười bỏ đi tiếp.

Tiếp tục, giống người nhật họ nói người VN chết trên đồng thuốc; chung quanh trên đất VN, thuốc nam nhiều lắm nhưng người VN không biết. Có rất nhiều thứ cây cỏ thảo mộc, dược thảo của mình nước ngoài họ hái, họ đem về nước, họ bào chế, vò viên rồi bán ngược lại cho mình. Có rất nhiều bài thuốc như nghệ, sả, tỏi, bồ bồ, bồ công anh, kiến cò, cây lè bạn. Thực ra nó là lão bạng, lão là già, bạng là con cò, lão bạng con cò già, cái cây lá màu tím, bông màu trắng (...) coi như mình sống trên 1 đồng thuốc, mà cái đầu bu mình không biết cho nên chết trên đồng thuốc.

Thực ra phật pháp trùng trùng cái ông đó ông đi tui tiếc ghê, ông nghe được lắm, mà ông bỏ đi, giờ đang đếm 2 con 1 hột. Nhìn mặt ông là tui biết nhà nguyên 1 bao đúng không? Tui không nói đùa, tui nhìn thấy các vị đợ cái đầu tượng tui nói đùa, cái chuyện 2 con 1 hột là có thiệt. Mấy vị biết khi mà chia tay nha, tui về võng tui nằm tui cũng đếm mấy cái hột...

Mỗi ngày, khi đi qua đây, những lần giảng như thế này coi như đời sống tui tương đối ý nghĩa 1 chút, nhưng bình thường tui chỉ dịch kinh, dịch xong nó mỗi lung, tui đẩy qua 1 bên rồi online đọc tùm bậy tùm bạ, đi tới đi lui cũng 2 con 1 hột, suốt đời chỉ đếm gạo thôi. Cho nên, ngồi nghĩ lại cái

đó, thường xuyên nhớ lại chuyện 2 con 1 hột đó cũng là 1 cách tu, để mình hiểu được đời là vô nghĩa thì ta sẽ sống có ý nghĩa hơn.

Nhớ câu này, sao mà dòm tui âu yếm vậy, luôn luôn ý thức được sự vô nghĩa của cuộc đời thì ta sẽ sống có ý nghĩa hơn, đó là 1 câu phải xăm. Câu thứ hai, luôn luôn nghĩ về cái chết thì ta sẽ sống tử tế hơn, phải nghĩ về cái chết để sống cho nó ra hồn hơn. Đó là 1, câu thứ nhất là, hãy nhớ sự vô nghĩa của đời sống để ta sống có ý nghĩa hơn, ta sanh ra đời không phải để mà 2 con 1 hột, không phải để lặp lại tới lui những chuyện tào lao. Có 1 câu này tui mong bà con nhớ, hãy dùng từng ngày làm chuyện trăm năm, đừng có ngu mà lấy trăm năm làm chuyện từng ngày. Hãy lấy từng ngày làm chuyện trăm năm để làm chuyện to tát, chuyện lớn, chuyện nào có lợi ích cho chúng sinh, cho mọi người, chuyện mà là big project ấy, gọi là chuyện trăm năm. Chứ đừng có lấy trăm năm làm chuyện 1 ngày, nghĩa là ăn rồi đi làm, đi làm rồi ăn rồi về lo cho vợ cho con, lo chuyện nhà cửa, đó là lấy trăm năm làm chuyện 1 ngày hiểu không? Tui lấy cái này cho các vị nghe mà nhiều khi các vị giận mà nó là sự thật. Đa phần chúng ta sống như cỏ chứ không sống như cây. Cỏ là sao, đầy mặt đất, đến và đi không gây ảnh hưởng gì bao nhiêu; nhưng cây lại khác, như là bóng mát che cho người này người kia, khi nó chết, cái gỗ còn làm được chuyện này chuyện nọ. Đa phần chúng ta thích làm cỏ hơn làm cây, sống không cần hiên hiển, không cần đóng góp, cứ có mặt dòm ngó thấy mặt trời nắng gió mưa sương thời gian đủ rồi thì bần ra đường, lâu lâu mới có 1 người chịu khó làm cây. Làm cây nghĩa là có hi hiển, đóng góp.

Ngày hôm qua tui nói bà con nghe. Phật pháp có 2 cách trường thọ, còn nhớ không, cách 1 là sống chánh niệm từng phút, sống tỉnh thức từng phút, làm gì biết nấy, luôn luôn sống trong sự kiểm soát, nhờ vậy người này sống 40 năm là họ trọn vẹn 40 năm, sống 50 năm là họ trọn vẹn 50 năm. Ăn chỉ biết ăn, uống chỉ biết tập trung uống, làm gì biết rõ cái nấy, chứ không phải vừa ăn vừa alo miệng nhai nhòam nhòam thì không phải là sống, cái đó gọi là chàng ảng. Cho nên pháp trường thọ thứ nhất của Phật pháp là sống tỉnh thức.

Sống trường thọ thứ 2 của Phật giáo là gì ta? Sống hữu ích, dù anh sống có 40 năm thôi, anh có đóng góp, có hi hiển anh chết rồi thì dấu vết đằng sau anh vẫn còn lừng lừng và sừng sừng ra đó. Cô chết rồi, cái cầu cô làm còn đó, cái giếng cô đào còn đó, con đường cô làm còn đó. Cô bốn chết chắc rồi nhưng mà cái giếng của bà làm còn đó, bóng dáng bà còn phảng phất, giá trị của 1 người chính là những gì anh ta để lại sau lưng. Cái chiều cao, trọng lượng mỗi người được tính bằng khoảng trống mà anh ta để lại sau khi anh ta lên đường. Có những người chỉ có góp mặt chứ không đóng góp, từ đó có những cái chết chỉ là sự vắng mặt chứ không phải mất mát.

Có những người sống lâu thành đồ cũ, có những người sống lâu thành đồ cổ. Có những cái tô của vua càng long bây giờ người ta mua bạc triệu nhưng cái quần cũ thì mua bán được bao nhiêu, có rách 2 cái lỗ nữa. Chỉ cần nói đây là cái quần xà lòn của vua càng long thì giá khác, mà nói đây là cái quần của ông xã tui giá khác. Đừng có nghĩ tui đùa, tui không nói đùa, tại cái mặt của tui nó tếu quá phải không? Mình bán sale mà nói đây là cái quần của ông xã tui nè, lũng 2 lỗ có ai mua không? Nhưng trong viện bảo tàng nói đây là cái quần xà lòn của vua càng long có 3 lỗ có ai mua không? Tranh nhau mua cái xà lòn 3 lỗ đó, có hiểu không ta?

Cho nên có người sống lâu thành đồ cổ, có người sống lâu thành đồ cũ là vì sao? Khác nhau chỗ này nè, vì cái nhận thức của mình, the world is what you see, thế giới này chính là cái gì mà anh nhìn thấy, and you are what you think are, anh chính là cái gì mà anh thường nghĩ về. Có tin cái đó không? Cho nên mình đừng có sống bằng tâm thức tiểu thừa, mặc cảm, tự ti, tui không đáng gì, tui vô danh bé mọn, tui không thể đóng góp được gì cho thế giới. Sai. Ta không làm được chuyện gì to tát ghê gớm nhưng ta có thể làm mọi chuyện bằng 1 tấm lòng vĩ đại.

Vĩ đại ở đây là gì, là biết nghĩ đến người khác, biết nghĩ đến chuyện lâu dài thì đó gọi là vĩ đại, hiểu không? Ví dụ tui nói không biết bao nhiêu lần, các vị nghèo như ri vẫn có thể đóng góp cho chúng sanh được mà, mua dùm tui mấy đôi chui chân, đôi để giày đó, mấy đôi sơ dừa, lựa cái nào bền bền 1 chút để người ta xài 1, 2 năm còn bán được chứ. Đó là đóng góp. Còn ai cũng lo làm chuyện to tát thì cái đôi chui giày không có. Kì đó tui ghé chùa tích lan bên Thụy Sĩ, tui làm rót cái bánh tây mình ăn rót mấy cái vụn nhỏ nhỏ. Mình làm đồ ra thì đi kiểm đồ để hót, lúc bị rót tui mới giật mình. Trên bàn thờ là ba cái đèn crystal, bông sen đầy trên đó, trong chùa nhiều đồ trang trí đẹp ghê gớm, đồ

đẹp không, trên tường trên bàn; thế mà đồ hốt rác bị bể, đồ có ma nào nó nhớ, tui cầm vô mà không biết tui hốt chỗ nào. Lúc đó tui mới giật mình, à thì ra sự đóng góp không cần phải to tát lo trên cái bàn thờ mà lo từ dưới đây nà. Sự vĩ đại không phải nằm trên hình thức mà nằm ở tấm lòng của mình. Thứ 2, cái công dụng mà mình nghĩ tới, tui nghèo chỉ có thể mua đồ hốt rác, mua cây chổi nhưng tui biết không có cây chổi, không có đồ hốt rác thì chánh điện này khó mà sạch lắm. Sao đờ ngừ vậy ta! Chùa này giàu bằng trời thử không có đồ hốt rác thì sao nó sạch 1:43:34 Đồ lau nhà, đồ hút bụi mấy thứ đó rẻ tiền ba xu tiền nhưng không có mấy đồ yêu quái đó thì sao cái chùa sạch đây?

Cho nên, hãy nghĩ đến cái chuyện người ta cho là bình thường nhất nhưng mình nghĩ tới nó bằng kế hoạch lâu dài thì chuyện đó là chuyện lớn. Bà mẹ được gọi là vĩ đại không phải bà làm chuyện ghê gớm mà phải nói là bà làm chuyện bền bỉ đối với đứa con. Con còn nhỏ mẹ thương, con lớn mẹ cũng thương, con lạnh lặn mẹ thương, con tật nguyên mẹ cũng thương có đúng không ta? Con còn trẻ mẹ cũng thương, con già chác tóc bạc mẹ cũng thương. Con thành công đồ đạc mẹ thương mà con xa cơ lỡ vận mẹ thương luôn. Cái vĩ đại của mẹ không phải là 1 lần hi sinh mạng sống của mẹ cho mình, không phải. Mà vĩ đại vì con có ra sao mẹ cũng thương, mẹ thương vô điều kiện, thương không toan tính, con cỡ nào mẹ cũng thương. Mẹ thương con là vì con, không phải mẹ thương con là vì mẹ, trong khi những tình cảm khác hình như không phải vậy đúng không?

Hôm qua tui có nói rồi, tình yêu nam nữ, mình nói mình thương người ta, mình muốn người ta được hạnh phúc nhưng mở ngoặc đơn, tui muốn em hạnh phúc nhưng có điều kiện - hạnh phúc với tôi, chứ với mấy thằng khác là không được. Có đúng vậy không ta? Tui rất thương cô nhưng mà cô phải hạnh phúc với tui, chứ tui thương tui đưa cô 1 triệu, cô ra cô lấy thằng tèo chứ cô không lấy tui, tui đưa cô làm cái gì? Nhưng mẹ thì khác, mẹ thương mình, mình cỡ nào mẹ cũng thương, thậm chí mình mất trí, tật nguyên, sa cơ lỡ vận mẹ cũng thương. Sự vĩ đại của mẹ nằm ngay chỗ đó, nằm ở chỗ độ bền có, trên đời không có ai sánh bì với mẹ được hết.

Cho nên sống thiện là gì? Sống thiện có 2 trường hợp, sống thiện ngẫu nhiên và sống thiện căn bản. Sống thiện ngẫu nhiên okay nghĩa là có điều kiện thì lâu lâu ngẫu hứng từ thiện, đó gọi là thiện ngẫu nhiên. Còn thiện căn bản là sao? Thiện đến do mình hiểu chuyện mà mình sống thiện, bây giờ hiểu không, tui ôn lại bài giảng hôm qua, đó là - Do vô minh không thấy mọi thứ ở đời là khổ (khổ là gì? tui định nghĩa rồi). Cho nên chúng ta mới có 2 cách hành động, sống thiện hay sống ác. Từ chỗ sống thiện, sống ác mới nảy ra tạo các nghiệp thiện ác. Từ các nghiệp thiện ác nó mới có chuyện đầu thai cõi này cõi kia. Từ chuyện đầu thai cõi này kia chúng ta mới có sáu căn. Mà có sáu căn tự nhiên nó mới có nhu cầu tiếp xúc 6 trần. Đối với kẻ không tu hành, chỗ này quan trọng tui nói chậm nè, khi tiếp xúc với 6 trần, toàn tiếp xúc bằng phiền não không à. Gặp cái thích thì tâm tham, gặp cái không thích thì tâm sân. Riêng người có tu hành, trường hợp nào cũng tu hết, dù là gặp cái thích hay cái ghét, lúc nào cũng nhận biết bằng chánh niệm và trí tuệ.

Người biết tu hành, có học phật pháp, lên chùa lạy phật cũng là công đức, vô cầu ngòi rạn cũng là công đức, vì họ rạn bằng chánh niệm, tui biết tui nói cái này nghe rất kì nhưng các vị có hiểu không? Các vị làm cái gì bằng chánh niệm đều là công đức, nghĩa là tinh thức. Đi vô cầu ngòi mà phát hiện được rằng mình đang có tâm hại người lập tức buông bỏ, đó có phải là tu không? Minh ngòi trong cầu mình có thể viết email, message chửi người ta được không? Nhưng bây giờ tui ngưng tui không muốn chửi, tui không muốn viết email, message chửi cái đó có là tu không? Cho nên ngay trong nhà cầu cũng là đạo trường, đạo tràng, thiền viện đó. Mà bà con mình do nhiều đời, nhiều năm, lớn lên trong cái đầu trẻ con cứ nghĩ chánh điện là linh thiêng, thiền đường là linh thiêng, chỗ đó mới là làm công đức. Sai bét. Đó là cách nghĩ trẻ con. Bất cứ nơi nào có tâm lành ở đó là đạo tràng, chỗ tu hành, còn chỗ trên chánh điện mà ngòi với tâm tào lao đó là chuồng heo, chuồng heo của riêng mình. Bây giờ tui đang ngòi đây, bà con ngòi dưới mà tui liếc hết cô này tới cô kia từ hông, má, eo, ngực, tui nhìn họ bằng cái tâm đó có phải đó là chuồng heo không? Trong khi tui ngòi trong nhà cầu mà ngòi với trí tuệ, từ bi, buông bỏ, tâm giải thoát, đó là đạo tràng. Mà thường cái đầu bư của mình không hiểu cái đó, mình tưởng chánh điện là chỗ linh thiêng không à. Linh thiêng là Phật linh thiêng, chánh điện linh thiêng chứ mình sao linh thiêng được, mình chỉ linh

thiên khi nào mình sống bằng tâm hồn linh thiêng, mình chỉ là 1 cái bồn cầu, 1 cái nghĩa trang, mình không có gì hay hết, mình chỉ hay khi nào mình sống thiên, buông bỏ (...)

1:49:12 Luân hồi là gì? Là 1 cái hành trình do không thấy đời là khổ nên mới tiếp tục đút cái đầu vào cái khổ đó. Cá trong lò muốn khờ con mắt, mà cá ngoài lò ngúc ngắc muốn vô. Tức là kẻ ở ngoài dòm vô thấy đã quá, mấy cô cậu tuổi teen choai choai đang đi học... Tự nhiên mình liếc nó, thấy nó cũng đang dòm trộm mình là về bắt đầu thao thức và thốn thức. Tới đó về là bắt đầu nhớ nhớ, bữa sau đi ngang... ngày xưa hoàng thị trao nhau lá thư mỗi tình đầu, như đi trên cát bước nhẹ mà sâu rồi cũng nhòa mộng. Về dệt mộng cho đã, cưới nhau về, ban con mắt ra mới hiểu cuộc đời - ái tình bỗng hóa con đau, khi mơ mộng gặp cọng rau mỗi ngày. Hồi dệt mộng, tưởng là 1 túp lều tranh 2 trái tim vàng, tới hồi lấy nhau rồi mới hiểu đời sống không như là mơ. Câu chuyện đó bề bàng lắm. Khi mà mình vạch trần ra mọi thứ mới thấy nó không đẹp như mình nghĩ.

Người ta nói ma túy là 1, tình yêu đầu đời là 2, niềm tin tôn giáo là 3, ba thứ đó sẽ làm đầu óc mình trở nên mù mịt. Tui là thầy chùa mà tui nói mấy vị nghe mấy điều nghe rất sốc, kể cả niềm tin tôn giáo, phật pháp không phải là thứ tôn giáo để chúng ta đến mà tin; phật pháp là con đường sống đề nghị chúng ta phát hiện, phát hiện cái gì, phát hiện mình và phát hiện thế giới.

Ai đó đến với phật giáo bằng niềm tin, kẻ đó có vấn đề, vì sao, vì tui đã nói rồi. Có 1 khác biệt rất lớn giữa thánh và phạm, đó là thánh nhân biết rõ điều mình tin nên tin chết bỏ điều mình biết, còn phạm phu không hiểu lắm điều mình tin, nên không tin lắm điều mình biết. Còn kiên thủ là gì? Chấp chặt vào quan điểm nhận thức, bằng cách nào? Tin vào điều mình chưa bác bỏ và bác bỏ những điều mình chưa thông, gọi là kiên thủ. Về mình vắt chân lên trán, tin vào điều mình chưa thấy rõ và bác bỏ điều mình chưa thông. Đa phần chúng ta đều mắc vào bệnh đấy.

Vòng sanh tử luân hồi kiến tập trên cái u mê đó của mình trong nhiều kiếp. Không chịu thấy rằng bản chất của đời sống được cấu tạo và vận hành ra sao. Đem lòng yêu mê đắm đuổi nó để có 1 ngày mình nhận ra gương mặt thật của nó, nó chán chường thì cũng muộn rồi, dù sao muộn cũng còn hơn không.

Có người tới chết rồi vẫn thấy đời màu hồng. Như hôm qua, 1 nhà báo đi vào nhà xác, thấy 1 cái xác cháy đen mà mặt mày rất vui, mới hỏi ông giữ nhà xác rằng cái anh này bị cái gì chết mà vui quá vậy. Ông này lần đầu tiên từ nhỏ tới lớn không được chụp hình, lúc sét đánh tưởng người ta chụp nhả răng cười chết luôn. Sống hồn nhiên mà chết, sống thơ ngây mà chết. 1:52:48 Tới chết mà vẫn không biết vì đâu mà chết.

Ngày kia trên núi có vị arahant già ngồi trên núi, ngài nhìn xuống chân núi ngài mỉm cười, cậu học trò ngồi kế bên hỏi sư phụ sao sư phụ cười? Một vị arahant ngồi trên núi, đưa cặp mắt dõi nhìn xuống dưới núi, tự nhiên cười, đệ tử hỏi vị đó tại sao lại cười? - Ta thấy 1 chuyện đời trái ngang ta cười, người ta ôm kẻ thù trên tay, lấy chân đạp mẹ mà lấy đũa gắp thịt cha, nên ta cười. - Sư phụ nói rõ hơn được không? Ôm kẻ thù trên tay, lấy chân đạp mẹ mà lấy đũa gắp thịt cha là sao? - Con thấy cái làng đang bốc khói bếp chiều, làng đó ngày xưa có 2 gia đình ăn rồi cãi nhau suốt mùa thu triền miên; cãi nhau vì cái ranh đất, vì cái hàng rào. Đùng 1 phát trong 2 thằng có 1 thằng lăn ra chết mà chúng ta biết chúng ta có 2 lí do để sanh lại gặp nhau, thương nhau quay lại gặp nhau, thù nhau quay lại gặp nhau.

[09/08/2022 - 01:21 - 77july2015]

1:54:21 Trong kinh nói, ghét hay thương đều là attachment hết. (x2) Nghĩa là mình dán hình ảnh người ta vào trong tim của mình. Nhiều khi nó làm con mình nhưng chưa chắc là thuận duyên mà nó là chướng duyên đó, nó vô đề nó báo mình đó. Có nhiều khi mình yêu nhau không phải vì mình có thiện duyên với nhau mà để đọa đày nhau. Nếu mình lấy thằng tèo thì nó đâu có khổ như vậy mà phải lấy đúng thằng tí, đặng về mới cầu xé nhau ra.

... Hai thằng cha này cãi lộn nhau đã rồi 1 trong 2 ông lăn đùng ra chết, trớ trêu thay cha kia lại chung vô làm con thằng cha này. Mà đã là con thì cha này phải thương. Ba má của ông này chết rồi, bà má vì lòng ái luyến đưa con...

Nên nhớ cái này quan trọng nè, ta nghĩ về nhau, gắn bó với nhau nhưng không đủ phước để quay lại gặp nhau trong bối cảnh ngon lành thì ta sẽ gặp nhau trong bối cảnh thấp kém hoặc bối cảnh trớ trêu. Gắn bó yêu thương nhau nhưng không đủ phước, không tu hành, nếu gặp lại nhau thì chỉ gặp

nhau trong 2 hoàn cảnh, một là trở trêu, hai là thấp kém. Thấp kém là sao? 2 đứa gặp nhau trong cái hồ xí, ống cống, đồng rác, hiểu không? Hoặc thứ hai gặp nhau trong hoàn cảnh trở trêu, đó là như trương chi - mị nương, kiều phong - hải châu, trở trêu để rồi xa nhau.

... Bà mẹ rất thương đứa con nhưng không đủ phước quay lại làm người, thế là bả sanh làm con chó trong nhà, còn ông bố cũng thương con nhưng ông đâu có đủ phước làm người, ông chỉ làm con cá trong cái mương kế bên nhà. Đứa con này kia bắt được con cá mà đâu biết là bố của nó, trong nhà thì có con chó, đâu biết là mẹ của nó. Khi nó lấy con cá ra làm món ăn thì một tay bồng đứa con, đứa con lại là thằng hàng xóm, vừa ăn vừa nựng con nó, đút cho con nó cái gì? Nó rĩa thịt cha nó, còn bà má chòm chòm thì nó lấy chân nó đạp, hiểu không? Ngài nhìn thấy cái cảnh đó rồi mới cười, không phải là ngài ác nhưng mà ngài cười ở góc cạnh triết học đó, ngài nói cuộc đời sao nó mĩa mai vậy, tại sao nó bẻ bàng quá vậy, bồng kẻ thù trên tay, ăn thịt cha, lấy chân đạp mẹ.

Chưa hết đâu, mấy vị biết cái này mới lạnh xương sống nè. Cô gái mình đang theo đuổi đó, kiếp trước có thể là mẹ ruột mà mình không biết. Tại vì, nếu nói theo đạo đức xã hội thì tình mẹ và tình yêu khác nhau dữ lắm đúng không? Nói theo phật pháp, hiếm khi nào mẹ thương con bằng tâm từ lắm, thường bằng tâm ái dục không à, vì đó là máu thịt của mình rút ra, mình tạo ra nó. Từ đó trong psychology có từ kêu là oedipus complex. (...)

1:58:27 [oedipus complex] Theo sử hi Lạp hồi xưa, có 1 ông vua sanh ra đứa con giống như bình sa vương tân-bà-sa-la sanh ra đứa con vậy đó. Thầy bói nói là đứa bé này lớn lên sẽ giết cha và lấy mẹ. Ông nghe ông sợ mới kêu người đem giết đứa bé đó, thằng lính được lệnh thì không nỡ giết đứa bé đó thì nó mới đem liệng đại trên núi. Đứa bé đó mới được 1 thằng chăn cừu lượm về nuôi, về sau nó trở thành 1 tráng sĩ đi lính cho 1 quốc gia láng giềng và nó quay trở lại đánh quốc gia của bố nó mà không biết. Nó là con của vua Việt Nam, rồi bị liệng đi vắng qua Lào, nó đi lính bên Lào rồi quay lại đánh Việt Nam mà không biết rằng ông vua Việt Nam chính là cha. Nó giết ông xong xuôi nó thấy bà hoàng hậu đẹp quá nó mới thỉnh bả luôn mà nó không biết bả là mẹ của nó. Đó là chuyện thần thoại hi Lạp. Nhưng ngành tâm lý học hiện đại dùng cái tên đó để gọi tên 1 cái phức cảm tâm lý gọi là oedipus complex để nói lên tình cảm vô danh, cái quan hệ khó nói giữa mẹ và con trai. Rồi electra complex là tình cảm giữa con gái và cha 1:59:52

[10/08/2022 - 12:35 - 77july2015]

1:59:39 Nhưng trong ngành tâm lý học hiện đại người ta dùng cái tên đó để gọi cho 1 phức cảm tâm lý, là oedipus complex để nói lên tình cảm vô danh, cái quan hệ khó nói giữa mẹ và con trai, còn electra complex là tình cảm giữa con gái và cha. Và mình học ở trường cũng thấy cô giáo với nam sinh nó khác mà thầy giáo với nữ sinh nó khác. Đó gọi là oedipus complex. Trong sâu kín tâm khảm của phạm phu, người mẹ dầu gì cũng là phái nữ, con trai dầu gì cũng là phái nam, ở đây đừng hiểu theo nghĩa bậy bạ là loạn luân nhưng ở đây có cái gì đó cho nên có chuyện này.

Rất nhiều bà mẹ ghen với con dâu... Động trời lắm, coi như tui biết có 1 bà mẹ ở phú lâm, sài gòn, giàu nứt trứng, bả thương con trai bả đến mức bả không muốn nó lấy vợ. Cầm nó thì kì, cuối cùng cắn răng, mà bả còn 2 cái cũng ráng cắn, (...) để cho con nó lấy vợ. Mà bả ác thế này, bả đi chùa mới ghé chứ, lúc nào cũng đeo chuỗi hết trơn, bởi tui gặp mấy người đeo chuỗi tui thù lắm, ác mà ác nguy trang, ở ngoài áo lam mà ở trong dao lam. Lấy dâu về rồi là 1 tuần dâu ngủ với con trai mấy đêm là do bả kí giấy cho phép, như cuối tuần này được, cuối tuần sau không được, bả đưa lí do giữ sức khỏe. Mà bả đâu biết thằng con trai bả nó ngủ xa vợ nó còn mất sức khỏe dữ dội hơn nữa, nó nhớ, ở chung nhà mà nhớ nhau mới ghé chứ. Kiểu như song ngân chức nữ ngư lang. Bả canh me chỉ cần cái bụng hơi lúp lúp là cho ngủ riêng 100%. Muốn chắc ăn là bả qua ngủ chung với thằng con trai luôn, không cho con dâu bả ngủ. Tới lúc sanh ra đứa cháu nội, bả nói thẳng luôn là bả đã thuê vú nuôi lo cho cháu nội, không muốn cô dâu này ở bên đây. Bởi vì mới sanh con nên giữ mình gì tùm lum hết. Bả tìm 1001 lí do để đẩy con dâu về nhà cha mẹ. Bả ác đến vậy, thấy con trai quá quần quít con dâu và cô con dâu tức tưởi tự tử chết. Tui nghe còn tức dùm mà. Tại sao chuyện đó tui rành. Bởi vì bà sư cô được mời tụng cho đám đó, bả tụng vừa xong, người còn dính mùi nhang là bả ra phi trường tân sơn nhất bay qua mỹ và tui đã gặp nàng tại ngôi chùa ở louisiana, new orleans bên mỹ. Tình cờ nói chuyện gì bả mới kể - con mới vừa tụng kinh xong cái đám đó.

Tui có biết 1 ông sư bạn vượt biên qua tây đức. Trước khi đi ông là võ sư bình định, ông cũng bị tình cảnh y chang vậy, mẹ ông thương ông đến mức từ năm ông 12 13 đến 18 tuổi, ông lấy bằng tú tài, các vị có thể không tin, ông không biết vì cái mouchoir sao cho nó sạch vì mẹ làm tất tần tật, tút tòn tụt. Mẹ làm hết, năm 17 18 tuổi lấy tú tài, nhiều khi đi học xong người ta ghé quán xá, bạn bè đá banh, uống trà nước, ông thì không. Ông phải chạy rít về nhà vì mẹ đang ngồi vò vò chờ cơm, nấu xong chờ con về, không ăn trước. Khi mẹ ngồi bên mâm cơm thì sao mình dám đi đứng không? Thế là ông có 1 tuổi thơ không bình thường, như thằng bê đê, không biết bông hay trái, trai hay bóng. Đi học về, ngoan ngoãn về nhà, chào mẹ, ăn, vào phòng học, làm bài, sáng hôm sau thưa mẹ con đi, đứng giờ về. Nói chung 18 râu mọc không nổi mà, nó mềm yếu dữ lắm. Vì thấy mềm yếu nên mẹ mới cho đi học võ chứ không thành bóng luôn. Một ngày kia, theo bản năng thôi thúc, ảnh có quen cô bạn gái, suy nghĩ nát nước để giấu mà không biết sao giấu, được 1 bữa chứ không lẽ giấu hoài. Thương quá thương, ảnh đem về trình với mẹ, mong mẹ gặt cái rết là cưới liền. Bà mẹ khóc cho 1 trận tung bùng khói lửa - coi như mẹ chết đi, dưới gầm trời này có nó không có mẹ. Thế là ảnh phải chia tay, phải chia tay; ít bữa sau ảnh vớt con nhỏ khác, đem về, lại tái bản câu đó nữa - dưới gầm trời này chỉ có mẹ và con, có đứa thứ 3 mẹ sẽ ra đi. Mỗi lần ảnh dặt về 1 cô là coi như mẹ bỏ ăn. Tui kể 2 chuyện đủ rồi.

Trong dòng chảy luân hồi, chúng ta phải vật lộn với chừng ấy thứ tình cảm; cứ do nghiệp lực xô đẩy, chúng ta làm vợ làm chồng, làm cha làm mẹ, làm anh làm em mà chính vì u mê không nhớ được kiếp trước cho nên chúng ta. Nếu biết được..những sự thật về thế giới này thì người ta không còn muốn tiếp tục luân hồi nữa, đặng đâu cũng người thân hết.

[10/08/2022 - 09:15 - 77july2015]

Tui mới nhớ ra 1 chuyện, thằng đó là thằng kiệt, nó về nói với má - má con thương con lan quá, chắc má lấy cho con. - ok, má sẽ đi trà cau, má đi hỏi người ta cho con. Nó là thằng kiệt, nó thương con lan trong xóm. Nghe má nó nói vậy thì hí hửng lắm, lát sau ba nó nắm đầu ra sau hè nói - mày thương ai thì thương không được thương con lan, bởi vì nó là em cùng cha khác mẹ với mày đó. Anh khóc 1 trận, bữa sau ảnh quen con hương xóm trên, xong bố ảnh nói - không được, cũng cùng cha khác mẹ nữa. Ảnh buồn lắm, ảnh thương tổng cộng 4 đứa, đều cùng cha khác mẹ, đến đứa thứ 5, bà bực quá, bà kéo ra hè - con lấy ai cũng được, bởi vì con đâu phải là con của ông đâu mà con sợ. Chỉ có cách đó mới thoát được, coi như nó trùng trùng điệp điệp, tuyệt chiêu cuối cùng của bà mẹ. Khi mà mình xác định là không phải (là con của ông) rồi là coi như đường mây rộng rãi, tha hồ.

Cho nên, trong vòng chảy luân hồi, nếu mình biết rõ mọi chuyện thì mình không còn muốn nữa, vì đặng đâu cũng bà con hết. Trong kinh kể chuyện này, lúc Phật niết bàn khoảng vài trăm năm, vào 1 buổi trưa hè nắng hạ, ve kêu trên nhánh phượng buồn, có 2 ông cháu già kéo nhau đến trước cửa chùa, gõ cốc cốc xin tu, mấy ông sư ra dòm thấy ngao ngán. Một đại ca mới 7 tuổi, biết gì mà tu? Còn đại hiệp thứ 2 thì 70 tuổi, sức đâu mà tu? Mấy vị sư ngao ngán - cửa chùa rộng mở nhưng mở với ai chứ với hai đại hiệp này không nổi. Bảy tuổi tối nó đói bụng khóc banh chùa, còn ông 70 tối nửa đêm mà ông nói nhức lưng, lên máu trong chùa rồi sao? Người ông mới nói - Xin chư tăng nghe tui nói xong chuyện này thì chư tăng nhận hay không nhận tui không có buồn, tui đi qua chùa khác tui xin, chắc cũng có chùa nhận tui. - Cụ nói đi chuyện gì? Có khuya lắm không? Bây giờ về nhà làm gì? Cũng đêm gạo thôi (...) 2:09:39 - Cụ kể đi chuyện gì mà cụ tự tin tui này sẽ nhận cụ. Ông mới kể câu chuyện nghe rùng mình, ông chỉ đứa cháu 7 tuổi của ông - Các vị có thấy đứa cháu tui đặc biệt từ ngày lọt lòng mẹ, ai đặng nó cũng được, bà má ruột của nó đặng vô là nó khóc tím tái luôn, nó khóc mà mắt thờ, mí mắt môi, mà người khác đặng vô là nó cười đại đóa, mà má chạm vô là khóc mắt thờ. Cuối cùng bà má thấy kì nhưng vì thương con, đành né, giao người khác chăm sóc, nó bú dì, bú cô, mợ, hàng xóm là ok, mà bà má chạm vô nó là khóc. Người ta thấy lạ mới tìm coi tiền oan túc trái gì lạ lắm. Đến năm nó 7 tuổi, biết nói, có trí khôn, bữa đó vắng nhà, có mình nó với ông nội, mới hỏi - Nè nói thiệt cho nội nghe, sao con ghét mẹ quá vậy? Từ lúc năm ngứa bú bình đến 7 tuổi thì coi như là... Thì nó mới nói: - Nội biết không, ai cũng nói bà là mẹ con chứ bà đứng ra là người tử thù của con, cách đây mấy kiếp, bà với con là vợ chồng, bà lấy thằng hàng xóm, bà giết con, trong lúc con chết mà đâu biết vì sao con chết, vẫn 1 lòng yêu bà. Con chết rồi mới sanh lại

làm con chó trong nhà, bà đi đâu con đi theo đó, bà bị người ta chọc là thợ săn, bà giết con luôn, mà con không biết vì sao con chết, con tiếp tục thương bà nữa, con chết rồi. Con tiếp tục sanh trở lại làm con bò trong nhà, bà đi đâu con đi theo đó, người ta chọc bà là chăn bò, bà giết con luôn, mà con không biết vì sao con chết, con tiếp tục thương bà nữa. Nói chung cứ lụm gạo 2 con 1 hột, làm chó 1 kiếp, làm bò 1 kiếp, rồi tiếp quay lại làm rắn, bà ở đâu là con buông rớt cái bịch lên người bà, kì này bà làm lẹ hơn, bà giết con nữa. Kiếp cuối cùng con vẫn không biết vì sao con chết, con mới quay trở lại làm con bả, nhưng lần này đủ rồi em à. Nghiệp ái còn dư 1 miếng thì chui vô làm con của em cho vui, nhưng mình biết nhau rồi, bà chạm tới tui khóc banh nóc luôn. Nội nghĩ đi, giết con chừng ấy lần thì còn bụng dạ nào con cho bà rờ con nữa. Ông nội nghe vậy cũng lạnh xương sống, ông biết đó là sự thật, 7 tuổi sao nó biết bịa, mà qua lời kể của nó là da gà đã lên cuộn cuộn rồi, thôi chỉ còn 1 chiêu là ông đi tu. Khi mà chư tăng nghe như vậy, nói ok, đủ rồi, thẳng tèo nó nghe cũng còn teo mà, cho 2 ông cháu đi tu. Trong thời gian rất ngắn, cả 2 ông cháu đều đắc arahant.

Chưa hết còn 1 vụ nữa, lúc Phật còn, 1 ngày kia, các vị tỳ kheo mới dất lên trình Phật 1 vị tỳ kheo xanh lè xanh lét đi không nổi, phải có người xốc nách. Chư tăng nói - Bạch thế tôn, một công tử điển trai ngon lành cỡ nào mà hôm nay vì mê gái mà ra nông nổi này, đi bát rồi thương người ta, về bỏ ăn bỏ ngủ, chúng con nghĩ chỉ có thể tôn mới cứu được thôi. Đức Phật mới hỏi: - Có đúng như vậy không? Có đúng là vì thương người ta, không lấy được rồi ra nông nổi này không? - Dạ phải, chuyện đó như thế này, con bỏ nhà đi tu vì con thương quý thế tôn, con tin tưởng thế tôn con đi tu. Gia đình con nhà phú hộ giàu có, ba má con chỉ có 1 mình con là con một. Họ tìm người sao mà cấm con đi tu thì sợ con chết vì thấy con thiết tha quá, nhưng con đã đi rồi thì thuê 1 cô danh kĩ, cold girl loại xịn. Không phải call girl cô trực điện thoại. Họ lựa cô thứ thiệt, loại xịn đó, về đêm gạo. Cố tìm cách khi vị này đi bát thì tiếp cận, giả bộ như tình cờ - ngài đi bát bữa nào nắng mưa bất thường, bệnh hoạn, thì ngài đừng đi đâu xa, ghé vô nhà này nè. Thay vì đi xa hoặc là nắng mưa, tui cúng cho ngài bữa cơm, ngài khỏi đi xa. Toàn món ngon vật lạ không. Thi ông từ chối: - Đi bát thì phải đi đủ nguyên xóm, đủ nguyên con đường. Mà bữa ông mệt thì cũng ghé vô, mà sướng thiệt, không cần đi xa mà có được bữa ăn rất ok. Thế là bữa nào ông làm biếng là tấp vô đó. Bữa đó bà thấy coi bộ có lí quá, mà bà đẹp lắm, bữa đó bà nói: - Ngài thấy không cái nhà này cái gì cũng có, chỉ thiếu đàn ông, ngài gặt đầu 1 cái là ngài làm chủ liền, chủ cái nhà chủ luôn tui. Ngài này con nhà giàu thì đầu màng tiền bạc, nhưng bà là cold girl bà khéo quá khéo, bà nhìn bà liếc 1 cái là thần lẩn trên vách còn rớt xuống mà. Ở vn có 1 câu tui nhớ là - có rửa thì rửa chân tay, chớ rửa chân mày chết cá ao anh, tức là cặp mắt nó liếc thấy ghê hông. Hoặc là 1 nhà thơ vn có câu - đừng buông giọt mắt về sông/ Anh đi đâu chỉ đò không cũng chìm. Coi như cặp mắt nhìn theo thôi là chiếc thuyền cũng lún luôn. Bà cứ đầu mày cuối mắt ông chịu không nổi, cuối cùng về ông thao thức chịu không nổi, cuối cùng bỏ cơm, xanh lè. Anh em thấy thương, kéo lên trình với Phật để Phật cứu. - Ngồi ở đó đi. Phật kể 1 câu chuyện xưa. Ngày xưa có 1 cậu thanh niên đi học nghề xứ xa, học giỏi mà cái nét tốt lắm, thầy thương, thầy trao hết cái nghề nghiệp xong thầy gả con gái cho. Hai vợ chồng trẻ dất nhau về quê chồng. Trên đường đi bị cướp, anh này ảnh giỏi võ, đánh nguyên đám cướp còn sót lại thẳng đầu đảng, hai thằng 8/10 tay đôi vật qua vật lại thì ảnh chọt nhớ, kêu bà vợ đưa cho con dao. Lúc 2 đứa cân sức thì đứa nào có đồ nghề thì đứa đó hơn. Coi như bà mới gặp thằng ăn cướp giống từ hải là bà khoái rồi, vai 5 tát rộng, thân 10 thước cao, hàm én mày ngài, muscle lừng lừng, vừa gặp là bà đổi ý rồi, có ý đảo chánh. Khi 2 người đang vật nhau, ông chồng kêu đưa anh con dao, bà không đưa cho chồng mà đưa thằng ăn cướp; thằng kia cứ kéo ngang là coi như xong. Tui chỉ giới thiệu, chứ tui không xúi quý vị giết người. Ảnh giết thằng kia xong, ảnh nhìn qua cô là cô then thùng núp sau cánh cửa liền, đóng vai hiền thực, mắc cỡ liền. Ảnh biết cô là của mình rồi, nhưng ảnh ớn, mới gặp mình mà nó bỏ thằng chồng, nghĩa là mai một nó gặp thằng khác sẽ... Ảnh ớn quá, lén trốn mất tiêu, dụ cô đứng chờ anh chờ anh mà rồi đi mất. Kể câu chuyện đó xong, ngài mới nói thế này. - Này các tỳ kheo, người biết người chồng xấu số chết trong cánh rừng năm xưa đó là ai không? Là tỳ kheo này, con người vợ lang tâm ấy chính là cô gái bây giờ đang mời chài ảnh. Kiếp xưa cô đã giết tỳ kheo này 1 lần, kiếp này cô cứ giết lần nữa, người nghĩ người còn thương người đó không? Vị đó vừa nghe xong, đắc tu đà hoàn liền và xin chào nhau giữa con đường không trở lại nữa.

Hôm nay mình phải lòng nhau, làm ơn nhớ lời kinh xưa xem biết đâu nó là cự thù, tử thù đó. Bởi vậy tui nói có 2 trường hợp chúng ta gặp nhau trong đời, 1 là gặp nhau để lo cho nhau, 1 là gặp nhau để giết đời nhau. Khó nói lắm. Chỉ có đũa từng sống với mình, nó mới biết tử huyệt của mình nằm đâu, nó mới quay lại xử mình êm hơn đũa khác, đậm ngọt hơn đũa khác. Dòng luân hồi là cái gì? Là 1 hành trình u mê, do không biết cái gì hết, sống vui đâu trong đó, chúng ta mới có thể tha hồ tung tăng làm các việc.

Tui có đọc 1 câu chuyện của pháp 2:20:35 kể ra cho vui chứ kể cho bà con chắc một hiểu. Anh này đi vô rạp hát, mà phải hiểu bối cảnh của châu âu hồi xưa chứ không phải bây giờ nha, rạp hát là phải tắt đèn hết, chỉ sáng ở sân khấu thôi. Từ rạp hát đi vô có cái màn rải dày lắm để ánh sáng đừng lọt vô, mà rạp nó cũng lớn lắm, ánh bước vô kéo cái màn qua 1 bên thì bị vấp cái gì dưới chân nhìn xuống, lúc đó tối lắm, cầm lên thì thấy đó là cái ví phụ nữ. Không biết cái gì ở trong mà nặng nặng, ảnh do dự xíu rồi cho vô cái túi của ảnh. Khi vô tới trong ngồi được 1 lát, ảnh mới hết hồn, khi quen với bóng tối rồi thì anh chàng thứ 2 vô, anh này làm cái gì là ảnh thấy hết. Chuyện hồi này ảnh lụm cái ví, cho vô túi thì ai cũng thấy hết.

Chúng ta sống trong vô minh là vì chúng ta không thấy gì hết, trong bóng tối vô minh chuyện gì mình cũng làm, chỉ cần cho 1 chút ánh sáng là mình ngại ngùng liền, hiểu không? Khi mình bắt đầu biết được sanh tử luân hồi là cái gì tội lỗi, sa đọa là tự nhiên mình teo liền. Còn cái thứ không biết gì hết, mình sống thoải mái, trên đời có 2 hạng người sống thoải mái. Hạng thứ nhất là thánh nhân, không còn tội lỗi, họ không sợ; hạng thứ 2 là phạm phu, u mê không biết sợ gì hết vì điếc không sợ súng. Như bà đó bà điếc mà ông chồng dắt bà đi coi hát opera, bà kêu - cái đó có gì đâu hay, đứng há họng ra hoài. Khi vô minh thì điếc không sợ súng.

Biết đạo rồi, tự nhiên sẽ cẩn trọng hơn và cẩn trọng nó chính là tên gọi tiếng pali là appamada, không cẩn trọng tiếng pali là pamada, tiếng việt mình là dễ người. Dễ người có 3 nghĩa, một là coi thường điều ác nhỏ mà làm, hai là coi thường điều thiện nhỏ mà không làm, ba là không biết sợ tái sanh. Nghĩ rằng chết rồi quay lại làm người, quay lại cảnh trời sướng lắm. Nhưng tui chỉ muốn hé ra cái này, nếu trong pháp hội này có người hữu duyên thì sẽ giật mình, ai thiếu phước thì đành coi như gió thổi qua tai. Đừng nói đến chuyện sanh ra làm heo chó dòi bọ dưới ống cống, hổ xỉ; chỉ riêng chuyện làm người mà cuối đời đau đớn, giãy giụa, hôn mê, là quá trình kinh khủng lắm. Tới lúc phải chung vô bụng mẹ, suốt 9 tháng 10 ngày không biết gì hết, xong rồi chui ra mà mất bao nhiêu năm, ít nhất 2, 3 năm mới sống kiếp sống con người. Tại con nít mới sanh ra nó sống như con thú không biết gì hết, lúc nó nằm giữa, giống con này con kia vậy thôi, phải mất tới mấy năm sau mới biết này kia, kiếp trước nó cũng quân quân không nhớ gì hết. Thì tui không muốn quay lại tình trạng đó nữa. Sợ quá.

Lúc Phật 80 tuổi, trên đường từ savatthi về kusinara, nhiều lần và rất nhiều lần, đức Phật ngài nhắc lại bài pháp này - Đây các tỷ kheo, thật là vừa đủ để các người không sanh tử luân hồi nữa, ta và các người quá đủ để gặp nhau, quá đủ để sanh tử luân hồi, bởi vì thời gian đã quá dài do không hiểu được mọi sự là khổ, không hiểu được 4 đế, nên ta và các người đã sanh tử luân hồi từ vô số kiếp. Đây các tỷ kheo, chúng ta không có 1 lí do nào để sanh tử nữa, bởi chúng ta đã đi quá lâu. Nước biển thì nhiều, máu và lệ chúng ta đổ ra còn nhiều hơn nước trong 4 biển, sữa mẹ mình bú trong vòng luân hồi nhiều hơn nước trong 4 biển. Như vậy chúng ta không có lí do gì tiếp tục sanh tử luân hồi. Cứ như vậy, lặp đi lặp lại chừng đó.

Nói cái này tui còn nản nữa, chính trị là gì? Là 1 ý thức xã hội, là lòng oan oái 2:26:11 về 1 cái trật tự xây dựng thế giới, hướng thế giới đi vào 1 lẽ lối hoạt động nào đó gọi là chính trị, có lòng xây dựng thế giới theo 1 đường hướng, trật tự sinh hoạt nào đó gọi là chính trị. Mình theo đuổi đường hướng này mình thấy nó hay, mình bỏ ra cả đời để theo đuổi, vận động, kêu gọi, tuyên truyền nó, nhất chiến công thành vạn cốt khô. Một người, một tướng thành công, một chính khách thành công thì biết bao nhiêu xác người trải xuống rồi thử coi sao cái học thuyết chính trị đó tồn tại ít năm rồi nó cũng bị đào thải. Tui nói luôn 1 chuyện, quý vị thấy mao trạch đông không? Một mình ông không, vì ông mà chết ít nhất 40 triệu, bà vợ là giang thanh thêm 20 triệu, bước đại nhảy vọt grand leap năm 61, hai vợ chồng cộng lại giết 60 triệu dân trung quốc, đó là giết trực tiếp, chưa kể là giết trong nhà tù, giết lưu đày, bao nhiêu trí phú, địa hào chế độ đó nó không chấp nhận, nó đày hết lên

trên vùng hoang sơ kinh tế mới chết biết bao nhiêu. Bên nga cũng vậy, thời cách mạng thành công năm 17 đến thời họ bị sụp năm 91, biết bao nhiêu người chết. Rồi tưởng sao y như lời của 1 ông thượng nghị sĩ ông nói - Cả trăm triệu người chết vì lí tưởng cộng sản để rồi hôm nay những xứ cộng sản quay lại đường hướng tư bản. Vậy cái chết 100 triệu người ấy phải trả lời thế nào đây? Đêm nay, đêm pháp hội này, không phải tui lợi dụng cái chùa, lợi dụng pháp thoại để nói chính trị chống đối ai, không phải, tui chết nhất lắm.

Chỉ muốn nói cho bà con biết, theo đuổi 1 cái gì đó cũng chỉ là trò chơi nhất thời trong dòng chảy thiên thu trời đất. Mọi sự đều có mặt trên 1 dòng chảy. Mọi thứ ở đời đều là vô thường nên giải pháp nào cũng là tạm thời. Không có gì ngu cho bằng, dòng đời luôn thay đổi ta khur khur ôm chặt 1 học thuyết và xem đó là định luật muôn đời, là hằng số bất biến, ngu vô cùng. Nên nhớ, bối cảnh thế giới, bối cảnh đất nước vào thời điểm đó đúng là nó cần đến giải pháp này, nhưng 20 năm sau nó đã thay đổi, muốn cứu dân tộc, muốn cứu đất nước, chúng ta phải áp dụng giải pháp khác, không thể đem bài học cũ xi đó để áp dụng cho thời buổi này. Ngày xưa chưa xài wireless, chúng ta charge pin điện thoại bằng dây, hôm nay có wireless rồi nó khác; ngày xưa chưa có smartphone, chúng ta xài home phone nó khác. Nói chung mỗi thời mỗi khác, chúng ta không thể đem giải pháp cũ để xài cho cái mới được.

Từ chính trị, văn hóa, tôn giáo, cách trình bày pháp pháp ngày xưa khác bây giờ nhiều lắm. Cho nên không có gì bậy cho bằng, chúng ta khur khur đúng. Tinh thần và lý tưởng pháp pháp mà đức Phật để lại, đúng, mình phải tôn trọng. Nhưng cách tiếp cận lại khác, vì pháp pháp có dạy chúng ta lưu ý hai chữ, chữ what và chữ how, hai chữ đó rất quan trọng. Mình học cái gì, theo đuổi cái gì là một chuyện, nhưng mà how thế nào.

Thí dụ ai cũng cần các thứ chất bổ vitamins, ai cũng cần b1, b6, b12 nhưng how nghĩa là tùy cơ thể, đưa có răng thì nó bổ sung bằng cách nhai, đưa không có răng thì uống, đưa nằm mê thì lụi. Chứ nó nằm thêm thiệp mà đưa cho nó nguyên tồ bắt nó nhai thì làm sao nó nhai, nó không có răng thì làm sao đưa nó ăn súp xương xầu tùm lum trong đó được. Cho nên có đưa mình cho nó ăn bột, có đưa mình cho nó nhai, có đưa mình cho nó uống, có đưa mình cho nó lụi thẳng bình nước biển, cái what và cái how hiểu chưa. Trong đời sống phải biết lựa chọn cái mình theo đuổi và theo đuổi kiểu gì, theo đuổi cái gì và bằng cách gì. Ok ngày mai gặp nữa.

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỰ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN.**
